

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarja 1890.

Leto XX.

Iz domovja.

Kjer Idrijece srébrne zbegani vál
 Valí po planjavah cerkljánskíh se tál,
 Na górskej strmini sred grmov košatíh
 Vzdiguje domovje se angeljev zlatíh.
 Prav krasen postavljen je stvarniku stan,
 V njem zbirajo revni se sleharni dan,
 Do Boga pošiljajo svoje molítve,
 Da vslišal bi njihove nujne prošítve.
 Pa mnogo minulo še ni od tedáj,
 Ko bil osamóčen še sveti je kráj :
 Ko v dežji oprano in belo zidóvje
 V razvalu imelo je tam le domóvje,
 Kazáje do ljudstva okrog in okrog,
 Da nekđaj častil se vže tamkaj je Bog.
 Kđaj ljud bil opustil je tempelj nekđanji
 Prikríto očem je in našemu znanji ;
 Le bábice pravítí vnukom vedó,
 Da tó je pred davnim vže časom bíló.
 In zraven povejo jim še govoríco,
 Povéjo o templja razđjanji pravljíco :
 „Mož star je večernice zvonit dospél
 In ko je zvonóv vže glas zadnji odpél

Iz stolpa zvení govorjenje neznano,
 Cerkovniku spodaj poročá svečano :
 „Ko stiske, nadloge so teple goré,
 Prav radi molíli so tukaj ljudjé,
 Pa ko jim podaril je Bog blagostanje
 Predaleč se zdi jim do sém potovanje.
 Zató se svetišče to bode razđjalo
 In cerkev drugéj si bo ljudstvo izbralo.
 Pa še se povrnejo prejšnje nesreče
 In rado se ljudstvo še semkaj zateče,
 Tù v novem svetišči vas slišal bo Bog
 In rešil iz jarma pogubnih nadlog.“ —
 Res, leta so tekla tjà v večnost brezmejno,
 Gospod je odtegnil pomoč blagodéjno.
 Trpelo je ljudstvo pod težo nesreč,
 Z nebá si prosílo pomoči solzéch.
 Pred strelo in ognjem mirú pa ni bíló,
 Doklér se svetišče ni prejšnje vzdignílo.
 Obílnéjše ljud zđaj sem hodi kot práj,
 Pobóžnejše moli Gospoda odsléj
 In slavi hvaležno ga s srčne globíne,
 Da nanj se je zopet ozrl z visočíne.

J. Rejec.

